

Người "giữ đèn" nghĩa trang

ISSN: 2734-9195 10:05 19/06/2025

Mỗi ngọn đèn Siêu thắp lên giữa nghĩa trang kia, cũng là một niệm thiện, đang giữ ấm không chỉ cho người đã khuất, mà còn sưởi ấm những tâm hồn đang sống.

Giữa dòng đời hối hả, nơi ánh đèn đô thị phủ mờ bao cảnh đời mưu sinh, có một ngọn đèn nhỏ bé, lặng lẽ cháy sáng giữa nghĩa trang ở thành phố Đà Nẵng. Ngọn đèn ấy không chỉ soi rọi đêm tối cho những nấm mộ mà còn thắp lên ánh sáng của từ bi, hiếu hạnh và một niềm tin sâu lắng vào nhân duyên sống - chết giữa cõi người.



Ảnh chụp màn hình từ Tiktok "Siu - người giữ đèn"

Đó là công việc của Võ Văn Siêu, một thanh niên sinh năm 2000, được cư dân mạng trìu mến gọi là **“người giữ đèn”** nghĩa trang.

Công việc này đến với Siêu “rất duyên” vào năm 2021, khi anh đang thất nghiệp và tình cờ giúp một người phụ nữ sắp xuất ngoại chỉnh trang mộ phần người thân.

Từ một lần giúp đỡ, chàng trai trẻ dần bén duyên với công việc chăm sóc mộ phần, để rồi suốt mấy năm qua, ánh sáng từ những ngọn đèn dầu do Siêu thắp lên đã trở thành biểu tượng của tấm lòng đầy nhân ái và tĩnh lặng giữa đời.

Giữ ấm cho người đã khuất - giữ ấm cho lòng mình

Mỗi ngày, dù nắng hay mưa, bốn giờ sáng, Võ Văn Siêu đều có mặt tại nghĩa trang. Anh cẩn thận kiểm tra từng ngọn đèn, châm dầu cho những đèn gần cạn, thắp lại những đèn đã tắt. Đêm xuống, anh về lại, đảm bảo ánh sáng không ngừng cháy suốt đêm, như cách để “giữ ấm” cho người đã khuất, như chính lời Siêu chia sẻ.



có những ngọn lửa
không dành cho
"người sống"



Đà Nẵng

19.8K bài đăng gần đây nói về địa điểm này

Siu- người giữ đèn · 5-28

Tại sao Mình lại đốt lửa cho người mới mất
#nguoi giuden #tamlinh #tiktokvn ... thêm



23,2K



557



736



368



Đó không chỉ là hành động giữ đèn, mà là biểu hiện của sự tri ân, của tấm lòng biết kính người khuất bóng, của niềm tin tâm linh rằng “người dưới mộ sẽ không lạnh lẽo” khi ánh sáng còn hiện diện.

Ban đầu, Siêu cũng từng sợ hãi, từng chần chừ trước công việc lặng lẽ giữa nghĩa trang. Nhưng rồi, càng làm, anh càng thấu được sự tĩnh lặng đáng quý giữa không gian ấy. Cảm giác sợ hãi ban đầu đã nhường chỗ cho niềm tin rằng: mình không làm việc một mình, mà đang là “người giúp việc” cho những người đã yên nghỉ. Những phần mộ được anh xem như “ngôi nhà nhỏ”, nơi cần chăm chút mỗi ngày, không khác gì một mái ấm còn đang có người sinh sống.

Từ Từ Bi đến Hiếu Hạnh

Có người thuê Siêu với giá 250.000 đồng mỗi tháng cho mỗi mộ, thu nhập của anh thường chỉ khoảng 5 triệu đồng, một con số không cao so với nhọc nhằn sớm tối. Nhưng điều đáng quý là: ngoài những mộ phần được giao chăm sóc, Siêu còn tự nguyện làm sạch, thắp hương, sửa chữa và giữ đèn cho những ngôi mộ vô danh, đặc biệt là mộ các thai nhi không ai đến viếng. Anh nói: “Dù làm không công nhưng cũng cần làm kỹ”.

Thái độ ấy khiến người ta liên tưởng đến hạnh nguyện của các vị Bồ tát trong kinh điển nhà Phật, những người phát nguyện đi vào cõi trần để cứu giúp chúng sinh không phân biệt. Dù không xuất gia, không thuyết pháp hay tụng kinh mỗi ngày, nhưng qua từng hành động thầm lặng, Siêu đã gieo trồng một nhân lành, làm tròn hạnh Từ Bi bằng việc chăm sóc người đã khuất, giữ gìn nơi an nghỉ của họ như giữ lòng kính với chư vị tổ tiên.

Trong lời Phật dạy, “hiếu thuận là căn bản của đạo làm người” và hiếu không chỉ là phụng dưỡng cha mẹ khi còn sống, mà còn là sự tưởng niệm, gìn giữ mộ phần sau khi người đã khuất. Siêu, dẫu còn rất trẻ, đã lựa chọn con đường mà ít người cùng lứa dám đi, lặng lẽ, khiêm nhường, nhưng vô cùng sâu sắc: một con đường của hiếu hạnh và từ bi trong nét bình dị của công việc “giữ đèn”.

Thắp đèn nơi nghĩa trang, thắp sáng niềm tin giữa đời

Những đoạn video ngắn Siêu chia sẻ trên mạng xã hội không có kỹ xảo giật gân, cũng không tô vẽ hình ảnh “người hùng”. Chỉ đơn giản là từng động tác lau bìa mộ, dọn cỏ, rót dầu, thắp hương... và một vài câu nói nhẹ như gió thoảng. Nhưng chính sự mộc mạc ấy đã góp phần chiêu cảm nhiều người. Dường như họ cùng, cảm nhận nơi Siêu không chỉ một công việc, mà là một cách sống: sống

trọn vẹn với từng việc nhỏ, đặt trọn tâm vào từng hành động thầm lặng.



Giữa xã hội hiện đại đầy chuẩn mực “thành công” và thước đo vật chất, câu chuyện của Siêu nhắc chúng ta nhớ lại điều căn bản nhất: mỗi nghề đều có giá trị nếu ta làm cùng tâm thanh tịnh và trọn vẹn. Nếu là người chăm mộ, hãy là người chăm mộ tận tâm. Nếu là người bán bánh, hãy làm ra chiếc bánh ngon nhất. Nếu là người đưa thư, hãy gửi đi bằng cả sự tử tế. Chính cách ta làm nghề, chứ không phải danh xưng hay địa vị, mới là thứ tạo ra giá trị chân thật.

Phật dạy, **“một niệm thiện khởi lên, như đèn sáng giữa đêm dài”**. Và mỗi ngọn đèn Siêu thắp lên giữa nghĩa trang kia, cũng là một niệm thiện, đang giữ ấm không chỉ cho người đã khuất, mà còn sưởi ấm những tâm hồn đang sống.



Sống như một bài pháp âm thầm

Không cần đọc tụng kinh điển, không cần lên pháp tòa, Siêu đang sống như một bài pháp, bằng hành động. Trong Kinh Pháp Cú, có đoạn: “Dầu đọc hàng ngàn câu kệ, nếu không sống theo, không bằng sống đúng một câu thôi”.

Siêu không thuyết giảng, không rao giảng đạo lý, nhưng làm nghề như thế đang hành đạo và chính điều đó mới là lời giảng sinh động, sâu sắc nhất. Một người sinh năm 2000, điềm đạm, lặng lẽ, không khoe mẽ, mà mỗi bước chân đều như gieo xuống những hạt giống chính niệm và tình thương.

Có thể công việc của Siêu không được xếp hạng cao trong xã hội, không rầm rộ trên truyền thông chính thống, nhưng lại mang đến giá trị chân thực, điều mà không phải nghề nào cũng có. Bởi trong đạo Phật, không có việc lớn hay nhỏ, chỉ có tâm lớn hay tâm hẹp: “Dù quét sân, dọn rác, lau bàn... nếu làm bằng chính tâm thì cũng là tu”.

Và Siêu đang tu, giữa đời sống, giữa nghĩa trang, giữa đêm tối, nơi mà không mấy ai để tâm đến. Mỗi ngọn đèn được thắp sáng, như đóa hoa từ bi nở lên trong “cô quạnh tịch liêu”. Mỗi nắm cỏ được dọn, như một lớp vô minh được gỡ bỏ bằng tay và lòng thương.

Câu chuyện của Siêu như một bài học sống động cho người trẻ hôm nay, rằng giá trị một con người không nằm ở nghề nghiệp họ chọn, mà ở cách họ sống với nghề. Và nghề nghiệp nào, nếu làm bằng tất cả sự trân trọng, bằng trái tim tử tế, thì đều đáng được gọi là đạo.

Bởi đôi khi, ánh sáng chính pháp không chỉ nằm nơi chùa chiền, chuông mõ, mà còn có thể lặng lẽ tỏa ra từ một ngọn đèn dầu giữa nghĩa trang, thắp bởi tay của một người sống đơn sơ nhưng đầy chân thành.

“Hãy là ngọn đèn cho chính mình, hãy là nơi nương tựa cho chính mình, không nương tựa nơi nào khác”. (Kinh Đại Bát Niết-bàn - Mahāparinibbāna Sutta)

Tác giả: **Thường Nguyên**